

Syriërs: Bouwen gebombardeerde installaties weer op • Pagina 16

Dood: top-terrorist Imad Mughniyeh • Pagina 22

ISRAEL

NIEUWS UIT

Nr. 3 - Maart 2008

Toen het Pascha werd

• Pagina 5

Was Jezus bang om te sterven? Heeft God het gebed van Jezus in Gethsémane verhoord? Wat was het geheimenis van de overwinning van Jezus?

בית שלום

www.beth-shalom.nl

■ EEN MESSIAANS PANORAMA UIT JERUZALEM

De vijgenboom als symbool van Israël en teken van de eindtijd

DR. GERSHON NEREL – DEEL 20

«Leert dan van de vijgenboom deze les», zei Yeshua tot Zijn discipelen. En hij voegde er aan toe: «Wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet jij daaraan, dat de zomer nabij is.» Hij verklaarde deze woorden nader met: «Zo moet ook jij, wanneer jij dit alles ziet, weten dat het nabij is, voor de deur.» En onze Heer en Heiland vulde Zijn onderricht nog aan met de aanwijzing: «Voorwaar, Ik zeg u, dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat dit alles geschiedt» (Mt. 24:32-34). De context van deze woorden is de zogenaamde Rede over de laatste dingen, toen de Heer op de Olijfberg over de laatste gebeurtenissen van de geschiedenis sprak. Het Evangelie van Markus bericht ons in hoofdstuk 13 ook over een rede over de eindtijd.

Met het oog op de in deze toespraken vervatte informatie komt de fundamentele vraag op: Welke betekenis heeft de vijgenboom in de geschilderde gebeurtenissen? In dit gedeelte is hij als een symbool van Israël te beschouwen, zowel van het volk als van het land. Voor de profeet Jeremia was de vrucht van de vijgenboom als een symbool van Israël. Hij zag twee korven vijgen «voor de tempel des HEREN» staan (Jer. 24,1). De ene korf bevatte zeer zoete, rijpe vijgen, de andere slechte vruchten die niet te genieten waren. In Israël heb je dus goede en slechte mensen en God zal beide groepen hun verdiende loon geven, zoals Hij dat ook bij alle andere volken doet. Overigens blijkt uit de woorden van de profeet Jeremia ook duidelijk dat de gelijkenis van de vijgenkorven in Jeruzalem speciaal betrekking heeft op Israël.

In zijn rede in Matteüs 24 en Markus 13 spreekt Yeshua over een tijdsspanne van ongeveer 2000 jaar, namelijk van Zijn eerste komst in zwakheid tot aan Zijn wederkomst in macht en heerlijkheid. Een sleutelwoord in beide hoofdstukken is «einde» (Hebr. *kets*), bijvoorbeeld in de uitdrukking «einde der eeuwen» (*kets ha'olam*). We vinden dit begrip in vier verzen waarin gesproken wordt over het zekere einde van de geschiedenis van de

mensheid, waarna een nieuwe wereldorde komt onder de heerschappij van de Messias, de zoon van God.

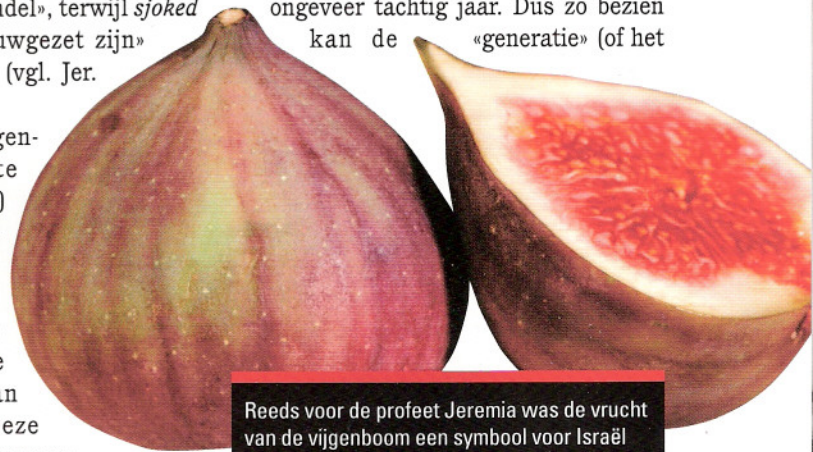
Maar gaan we terug naar de gelijkenis van de vijgenboom die al voor het begin van de zomer bloeit. Hier is veelzeggend dat het Hebreeuwse woord voor zomer *kaits* is. De fonetische gelijkenis van de beide Hebreeuwse woorden *kets* en *kaits* valt gewoon op. In die zin is de zomer (*kaits*) ook een symbool van het einde (*kets*). Zulke woordspelletjes komt men in de Hebreeuwse Bijbel niet zelden tegen, wat ook aan de symboliek van de amandelboom is te zien. Het Hebreeuwse woord *sjaked* betekent «amandel», terwijl *sjoked* met «waken» of «nauwgezet zijn» vertaald kan worden (vgl. Jer. 1,11-12).

De bloeiende vijgenboom met de eerste bladeren (vgl. Mt. 24) stelt een nieuwe fase in de geschiedenis van Israël voor, namelijk het huidige herstel van het Joodse volk in het land van hun voorvaderen. Deze terugkeer vindt niet zomaar in een of andere gebied plaats, maar in het land Sion, het land van de eerste Joodse apostelen. Het unieke, in deze vorm nog nooit vertoonde fenomeen van de herleving van Israël heeft alleen al een wereldomspannende invloed door het feit dat God het bewerkt heeft. De huidige bijeenvergadering van de Joden in het beloofde land van voor de ballingschap is werkelijk een periode van bloei nadat het Joodse volk gedurende tweeduizend jaar diaspora zoveel leed heeft moeten meemaken.

Langzaam maar zeker wordt de weer opbloeiende nationale soevereiniteit van Israël echter tot een zwaar struikelblok voor de gehele wereld. God Zelf zal Jeruzalem, de hoofdstad van Israël, tot een schaal der bedwelming maken voor alle omwonende volken en voor de volken die zich toerusten voor de strijd. Hij zal Jeru-

zalem maken tot een zware steen die alle volken moeten optillen. En tenslotte zullen alle volken van de aarde bijeenkomen om tegen de stad oorlog te voeren (vgl. Zach 12:2-3). Natuurlijk zal deze gebeurtenis apocalyptische vormen aannemen en het einde inluiden. Tegenwoordig lijkt het steeds duidelijker te worden dat er bij deze in Israël te beginnen wereldwijde slag van Harmagedon (vgl. Op. 16:14-16) ook wel eens kernwapens ingezet kunnen worden.

Hoe gaat het nu met de generatie die deze moeilijke tijd zal meemaken, vooral de periode vóór de terugkeer van Yeshua voor Zijn bruid en daarna voor de wereld? Als we proberen de woorden van Yeshua («Dit geslacht zal geenszins voorbijgaan...») in hun context te zien, kunnen we ons afvragen: Heeft «dit geslacht» betrekking op het leven van dezelfde generatie die het fysieke herstel van Israël meegemaakt en de geestelijke betekenis ervan begrepen heeft? Tegenwoordig bedraagt de gemiddelde levensverwachting van een generatie ongeveer tachtig jaar. Dus zo bezien kan de «generatie» (of het

Reeds voor de profeet Jeremia was de vrucht van de vijgenboom een symbool voor Israël

«geslacht») in de gelijkenis van Yeshua heel goed op mensen slaan die thans al leven.

Sta mij op deze plaats nog een laatste vraag toe: Is «einde» dan wel «*kets*» alleen maar het einde van het leven, zonder enige hoop en zonder een eeuwig loon? In werkelijkheid is «einde» een overgang van de huidige fase van de geschiedenis naar een nieuwe periode, waarin Yeshua zal terugkeren, de wereld zal oordelen en duizend jaar lang zal heersen. Pas na het duizendjarig rijk komt er definitief een einde aan de geschiedenis. Dan komen er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde (vgl. Op. 21:1-2). Ook om die reden zijn wij in onze tijd geroepen om waakzaam en elke dag bereid te zijn (vgl. Mt. 25:13), en om tevens naar de heiliging te streven, zonder welke niemand de Here zal zien (vgl. Hebr. 12,14). ■